

[Ole Olsen]

på, at en ubegrænset udbygning af industrien, som hr. Glistrup åbenbart forestiller sig som mirakelkuren mod alle onder her i samfundet, ikke er ønskelig.

For det første må vi se i øjnene, at det, som handelsministeren kaldte servicesamfundet, nok er noget, der er kommet for at blive. For det andet må man være opmærksom på – nu er der nævnt nulvækst heroppefra i dag med en lidt hånlige tone – at reelt står verden over for en lang række ressourceproblemer. Vi ved, at vi ikke uden videre kan producere løs uden hensyntagen til, hvad der bruges af ressourcer. Vi kan her lige så lidt som på en række andre områder lade den rene markedsøkonomi, gammelliberalismen, råde.

I Romklubbens anden rapport peger man på den styret vækst. Jeg tror, man skal se i øjnene, når man snakker industripolitik, at et helt centralt punkt i den vækstpolitik, vi skal have fremover, nødvendigvis må være, at væksten skal være styret.

En enkelt af hr. Glistrups bemærkninger synes jeg kræver en speciel kommentar. Jeg var nok klar over, at hr. Glistrup var gammelliberalist og fremskridtspartiet i virkeligheden det eneste virkelige gammelparti, vi har her i folketingset, men jeg hørte hr. Glistrup – og jeg vil gerne rettes af hr. Glistrup, hvis jeg tager fejl – vende sig imod, at man forsøger at lave byplaner og forsøger at lave specielle industrikvarterer. Det er åbenbart hr. Glistrups mening, at erhvervslivet frit skal kunne bygge fabrikker overalt her i landet, hvor det er i stand til at opkøbe jord. Der skal altså åbenbart være fuldstændig fri adgang til at lave røg, støj og møg. Det skal åbenbart også styres efter markedsprincipper. Jeg synes nok, at den udtalelse fra hr. Glistrup var noget hårdere, end vi trods alt plejer at høre fra den kant. Jeg troede i og for sig, fremskridtspartiet var indstillet på at tage de nødvendige miljømæssige hensyn, men det forstår jeg nu fremskridtspartiet ikke er.

Jeg vil meget, meget gerne irettesættes af hr. Glistrup og få at vide, at jeg har taget fejl. Det vil være mig en stor glæde at have taget fejl, da fremskridtspartiet – det må man jo erkende, hvor nødig man end vil – faktisk er et forholdsvis stort parti. Man kan nøjes med et håb om, at det ikke varer ret længe.

Jørgen Jensen (DKP):

Forespørgeren stillede det spørgsmål i indledningen: hvordan løser vi industriens problemer? Det, jeg først og fremmest vil understrege, er, at industri og produktion er noget, der er til for at dække menneskets behov. Det er ikke industriens problemer, vi skal løse, men spørgsmålet om at få industrien og produktionen tilpasset de behov, menneskene har, de ønsker, vi har, og de krav, vi har. Industrien er ikke noget i sig selv, og derfor er det nødvendigt, hvis man skal løse de mange problemer, der foreligger – spørgsmålet om, hvorfor vi ikke kan sikre fuld beskæftigelse, hvorfor vi er i den situation, at medens der er nogle, der mangler varer, som vi producerer i Danmark, er der en overproduktion, påstår man, på andre områder – at erkende, at der skal en styring til, en styring af investeringerne, således at der ikke alene er tale om, hvor investeringerne giver den størst mulige forrentning, men i højere grad om, hvilke behov vi vil have dækket, og hvor vi skal have produktionen i gang.

I den forbindelse vil jeg pege på, at de mange tilskudsordninger, som vi har indført herhjemme, ikke løser de problemer, ikke er med til at styre investeringerne den rigtige vej; tværtimod har de den modsatte virkning. Jeg kan også pege på den debat, der har været i den senere tid om, hvorfor man flytter industrien f. eks. fra hovedstadsområdet til provinsen. Det har været nævnt, at det skulle være begrundet i arbejdslønnen. Enhver, der har sat sig ind i tingene, ved, at det ikke er arbejdslønnen, der er baggrunden for, at man flytter industrien til provinsen. Det er helt andre faktorer, der spiller ind: det hænger sammen med den inflation, vi har, og det hænger sammen med den voldsomme prisstigning på jord og fast ejendom og dermed også den opskruning af renten, der sker, og så hænger det sammen med de tilbud, der bliver givet.

I en diskussion for ikke så længe siden i radioen erkendte en række virksomhedsledere, som havde flyttet deres virksomheder til provinsen, at de først og fremmest gjorde det for at nedsætte generalomkostningerne, at de fik tilbudt billige grunde, at de fik direkte skattelettelser i kommunerne, og at de også i nogle tilfælde fik andre tilskud, som bevirkede, at de kunne skabe en produktion, som var billigere og dermed gav mulighed for en større profit. Det var baggrunden for det.